

Դանիելի Գիրքը - Թիվ տասնյոթ

Մարգարեական կապեր. Նաբուգոդոնոսորի ոսկե արձանը և կիրակնօրյա օրենքը

Jeff Pippenger

2023-12-12

Քույր Ուայթը Դուրայի դաշտում կանգնեցված ոսկե արձանը հաճախ նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ:

«Կուռքի շաբաթ է հաստատվել, ինչպես Դուրայի դաշտում կանգնեցվեց ոսկե արձանը: Եվ ինչպես Բաբելոնի արքա Նաբուգոդոնոսորը հրաման արձակեց, որ բոլոր նրանք, ովքեր չեն խոնարհվի և չեն երկրպագի այդ արձանին, պիտի սպանվեն, այնպես էլ կհռչակվի, որ բոլոր նրանք, ովքեր պատշաճ հարգանք չեն ցուցաբերի կիրակնօրյա հաստատությանը, պիտի պատժվեն բանտարկությամբ և մահով: Այսպիսով Տիրոջ շաբաթը ոտնակոխ է արվում: Բայց Տերը հայտարարել է. «Վա՛յ նրանց, որ անիրավ հրամաններ են արձակում և ծանր լուծ են գրում, որ իրենք են սահմանել» [Եսայիա 10:1]: [Սովոնիա 1:14–18; 2:1–3, մեջբերված է:]» Manuscript Releases, volume 14, 91.

Այս կոնկրետ հատվածում Քույր Ուայթը հղում է անում Սովոնիա գրքին, և այդպիսով լրացնում է Դանիելի երկրորդ և երրորդ գլուխների մարգարեական կապը: Սովոնիան նշում է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է հավաքվի միասին՝ նախքան հրամանագիրը: Նա նաև մատնանշում է փողի մի պատգամ, որը նախագգուշացման պատգամի խորհրդանիշն է՝ ուղղված քաղաքների (պետությունների) և աշտարակների (եկեղեցիների) դեմ: Նա նշում է մի հավաքում, որը «յոթ ժամանակների» տարրն է և տեղի է ունենում, երբ մատուցվում է Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը: Նա նշում է «մի ազգ, որ ցանկալի չէ»՝ միաժամանակ ընդգծելով Աստծո գործադիր դատաստանի գալուստը, որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքից և սրվում մինչև Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը:

Կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրին նախորդում է գազանի պատկերի կազմավորումը: Գազանի պատկերի կազմավորումը տեսանելի փորձությունն է, որին առերեսվում են Աստծո ժողովրդի նրանք, ովքեր նախկինում անցել են սննդակարգային փորձությունը: Մինչ հրամանագիրը, որը երրորդն է (լակմուսի փորձությունը), Աստծո ժողովուրդը, որին Սովոնիան բնորոշում է որպես «չցանկացված ազգ», կոչվում է հավաքվելու միասին: Եզեկիելի առաջին մարգարեությունը հավաքման լուրն է, սակայն այն իրագործվում է միայն նրանց համար, ովքեր գիտակցում են իրենց ցրված վիճակը և աղոթում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, ինչպես Դանիելը՝ իններորդ գլխում:

Տիրոջ մեծ օրը մոտ է, մոտ է և խիստ շտապում է. ահա Տիրոջ օրվա ձայնը. այնտեղ գորավորը դառնությամբ պիտի աղաղակի: Այն օրը բարկության օր է, նեղության և անձկության օր, ավերման և ամայացման օր, խավարի և մթության օր, ամպերի և

թանձր խավարի օր, փողի և ահագանգի օր՝ պարսպապատ քաղաքների դեմ և բարձր աշտարակների դեմ: Եվ մարդկանց վրա նեղություն պիտի բերեմ, և նրանք կքայլեն կույրերի պես, որովհետև մեղանչել են Տիրոջ դեմ. և նրանց արյունը պիտի թափվի ինչպես փռի, և նրանց մարմինը՝ ինչպես աղբ: Ո՛չ նրանց արձաթը, ո՛չ էլ նրանց ոսկին կկարողանա ազատել նրանց Տիրոջ բարկության օրը, այլ ողջ երկիրը պիտի սպառվի Նրա նախանձախնդրության կրակով, որովհետև Նա հանկարծակի վախճան պիտի անի երկրի բոլոր բնակիչներին: Հավաքվե՛ք, այո՛, հավաքվե՛ք, ո՛վ չցանկալի ազգ, նախքան հրամանը ծնունդ տա, նախքան օրը անցնի ինչպես մղեղ, նախքան Տիրոջ բորբոքված բարկությունը գա ձեզ վրա, նախքան Տիրոջ բարկության օրը գա ձեզ վրա: Փնտրեցե՛ք Տիրոջը, երկրի բոլոր հեզե՛ր, որ գործադրել էք Նրա դատաստանը. փնտրեցե՛ք արդարություն, փնտրեցե՛ք հեզություն. գուցե թաքցվեք Տիրոջ բարկության օրը: Սովոնիա 1:14-2:3.

«Հզոր մարդը» Սուրբ Գրքերում զորության տեր մարդ է, և «հզոր մարդուն» վերաբերող առաջին հիշատակությունը Գեղեոնն է:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը եկավ ու նստեց այն կաղնու տակ, որ Օփրայում էր և պատկանում էր աբիեզրեցի Հովասին. և նրա որդի Գեղեոնը ցորեն էր կալսում հնձանի մոտ, որպեսզի այն թաքցնի մադիանացիներից: Եվ Տիրոջ հրեշտակը հայտնվեց նրան ու ասաց նրան. «Տերը քեզ հետ է, ո՛վ քաջարի մարդ»: Եվ Գեղեոնն ասաց նրան. «Ո՛վ իմ տեր, եթե Տերը մեզ հետ է, ապա ինչո՞ւ այս ամենը պատահեց մեզ. և ո՞ւր են Նրա բոլոր հրաշքները, որոնց մասին պատմում էին մեր հայրերը՝ ասելով. “Մի՞թե Տերը մեզ դուրս չբերեց Եգիպտոսից”: Բայց հիմա Տերը լքել է մեզ և մեզ մատնել մադիանացիների ձեռքը»: Եվ Տերը նայեց նրան ու ասաց. «Գնա՛ քո այս զորությամբ, և դու պիտի փրկես Իսրայելին մադիանացիների ձեռքից. չե՞՞ որ Ես եմ քեզ ուղարկել»: Եվ նա ասաց Նրան. «Ո՛վ իմ տեր, ինչո՞վ պիտի ես փրկեմ Իսրայելին. ահա իմ գերդաստանը աղքատ է Մանասսեում, և ես իմ հոր տան մեջ ամենափոքրն եմ»: Եվ Տերը ասաց նրան. «Անշո՛ւշտ Ես քեզ հետ կլինեմ, և դու պիտի հարվածես մադիանացիներին որպես մեկ մարդ»: Դատավորներ 6:11-16.

Սովոնիայի մոտ հզորը, որը նաև Գեղեոնն է, պետք է դառնապես աղաղակի: «Աղաղակել» բառը վերջին օրերի Կեսգիշերային Աղաղակի խորհրդանիշն է, իսկ «դառնապես» բառը ներկայացնում է արդար ցատումը: Գեղեոնը, կամ Սովոնիայի «հզոր մարդը», Եղիայի պատգամի խորհրդանիշն է, որն ունի Աստծո ժողովրդին նրանց մեղքերը ցույց տալու պատասխանատվությունը, և, իհարկե, նաև նրանց հայրերի մեղքերը:

Բարձրաձայն աղաղակի՛ր, մի՛ խնայիր, փողի պես բարձրացրո՛ւ քո ձայնը և իմ ժողովրդին ցույց տո՛ւր նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Եսայիա 58:1.

Բոլոր մարգարեները վերջին օրերում համահունչ են միմյանց, ուստի Եսայիայի փողի պատգամը նաև Սովոնիայի հզոր մարդու «աղաղակն» է, որը Գեղեոնն է, և նրանք բոլորը վերջին օրերում մատնանշում են Եղիայի պատգամաբերին և նրա գործը: Եսայիայի մոտ հետևյալ համարները նրանց մեղքերը նույնացնում են որպես

հանդգնություն, որովհետև նրանք կարծում են, թե իրականում պաշտում և ծառայում են Տիրոջը:

Բայց նրանք օրըստօրե փնտրում են Ինձ և հաճույք են գտնում Իմ ճանապարհները ճանաչելու մեջ, ինչպես մի ազգ, որ արդարություն էր գործել և չէր լքել իր Աստծու օրենքը. նրանք Ինձնից արդարության կանոններ են խնդրում, նրանք հաճույք են գտնում Աստծուն մոտենալու մեջ: Եսայիա 58:2.

Հզոր մարդու դառը աղաղակը Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամն է, որը ներառում է այն հայտնությունը, որ 2020 թվականի հուլիսի 18-ը հանդուգն մեղք էր Տիրոջ դեմ, որի համար պետք է ապաշխարել և խոստովանել: Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի էությունն ու հիմնական բաղադրիչները գազանի պատկերի ձևավորումն են, և այնուհետև Իսլամի միջոցով Միացյալ Նահանգների, ապա նաև աշխարհի վրա բերվող դատաստանը:

Երբ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը կատարվի Հայտնություն տասնմեկի երեք ու կես օրերի անապատի վերջում, թանկագինն ու անարգը պիտի զատվեն:

Իմաստուններն ու հիմարները կամ պիտի ունենան ոսկե յուղը, կամ՝ ոչ, և այդ ժամանակ նրանք պիտի լինեն Գեդեոնի «մի մարդը»: Ըստ Սոփոնիայի՝ կիրակնօրյա օրենքի հրովարտակից առաջ Գեդեոնը, որ Եղիան է, որ Եզեկիելն է, որ հզոր մարդն է, պիտի ներկայացնի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը՝ զուգորդված այն դառնությամբ, որով Աստծո ժողովրդին ցույց է տրվելու իրենց մեղքը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կանխասացության մասնակցության մեջ, ինչպես նաև իրենց կանխասացությունը արդարացնելու նրանց անհիմն փորձը այն բանից հետո, երբ այն լիովին ձախողվեց:

Սոփոնիան նույնացնում է վերջին օրերին Աստծու ժողովրդի հավաքվելը, որը նախորդում է կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրին: Հավաքվելը ներկայացված է նաև Եզեկիելի՝ երեսույթերորդ գլխում տրված առաջին մարգարեությամբ:

Եվ ես մարգարեացա, ինչպես ինձ պատվիրված էր. և մինչ ես մարգարեանում էի, աղմուկ եղավ, և ահա՝ շարժում, և ոսկորները մերձեցան՝ յուրաքանչյուր ոսկոր իր ոսկորին: Եվ երբ նայեցի, ահա՝ ջլերը և մարմինը նրանց վրա բարձրացան, և մաշկը վերևից ծածկեց նրանց, բայց նրանց մեջ շունչ չկար: Եզեկիել 37:7, 8.

Եզեկիելը մարգարեացավ այն չոր ոսկորներին, որոնք մեռած ընկած էին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի այն քաղաքի հրապարակում, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Նրանք նախ հավաքվում են միասին:

Եվ նրանց դիակները պիտի մնան մեծ քաղաքի հրապարակում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Եվ ժողովուրդներից, ցեղերից, լեզուներից և ազգերից եղողները պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք օր ու կես, և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմանների մեջ դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա և խրախճանեն, և միմյանց ընծաներ պիտի ուղարկեն, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Հայտնություն 11:8–10.

Նրանք հավաքվում են, երբ երեք ու կես օրը մոտենում է իր ավարտին: Երեք ու կես օրը ներկայացնում է Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի հապաղման ժամանակը, սակայն այն նաև Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» ցրումն է: Նրանք, ովքեր հավաքվել են, նախապես ցրված են եղել, և Սոփոնիան նրանց նույնացնում է որպես «չցանկացվող ազգ»: Այդ չցանկացվող ազգը նրանք են, որոնք մեռած են եղել փողոցներում, մինչ աշխարհը ուրախանում էր նրանց դիակների վրա, սակայն որոնք հավաքվում են միասին և ապա դառնում են այն ազգը, որ վերջին օրերի վիշապային գործության հարձակման թիրախակետն է, ովքեր Տյուրոսի պոռնիկին բարձրացնում են որպես իրենց գլուխ:

Ասափի երգը կամ սաղմոսը: Մի՛ լռիր, ո՛վ Աստված, մի՛ լռիր և մի՛ հանդարտվիր, ո՛վ Աստված: Ահա քո թշնամիները աղմուկ են բարձրացնում, և քեզ ատողները գլուխ են բարձրացրել: Նրանք խորամանկ խորհուրդ են առել քո ժողովրդի դեմ և խորհրդակցել են քո ծածկյալների դեմ: Նրանք ասել են. «Եկե՛ք, և նրանց վերացնենք, որ ազգ չլինեն, որպեսզի Իսրայելի անունը այլևս հիշատակի մեջ չլինի»: Որովհետև նրանք միաբանությամբ միասին խորհուրդ արին, քեզ դեմ դաշինք կազմեցին: Սաղմոս 83:1–5.

Նրանց նպատակը վերջին օրերի հոգևոր Իսրայելին վերցնելն ու Նաբուգոդոնոսորի կրակն հնոցի մեջ գցելն է: Երբ մեռած ոսկորները առաջին անգամ լսում են Եսայիայի «ձայնը», որ աղաղակում է Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, նրանք դեռևս երեքուկես օրվա անապատում են: Այնուհետև նրանք պետք է ընտրեն՝ ընդունե՞լ, թե՞ մերժել այն Մխիթարիչին, որին Քրիստոս խոստացել էր ուղարկել, և որը նրանց հանդիմանում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի իրենց մեղքի համար:

Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք Իմ ժողովրդին, ասում է ձեր Աստվածը: Խոսեցե՛ք Երուսաղեմի սրտին և աղաղակեցե՛ք նրան, թե՛ նրա պատերազմը ավարտվեց, նրա անօրենությունը ներվեց, որովհետև նա Տիրոջ ձեռքից կրկնակի ստացավ իր բոլոր մեղքերի համար: Ձայն մեկի, որ աղաղակում է անապատում. Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, ուղի՛ դ արեք անապատում մայրուղին մեր Աստծու համար: Ամեն ձոր պիտի բարձրացվի, և ամեն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհվի. ծուռը պիտի ուղղվի, և խորդուբորդ տեղերը՝ հարթավայր: Եվ Տիրոջ փառքը պիտի հայտնվի, և ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել: Եսայիա 40:1–5:

Անապատում աղաղակողի գործը նույնացնող հատվածը պարունակում է որոշ շատ մանրամասն տեղեկություններ: Նրա պատգամը հիմնված կլինի Քրիստոսի բնավորության հայտնության վրա, ինչպես ներկայացված է այն փաստով, որ «փառքը», որը Քրիստոսի բնավորությունն է, պիտի հայտնվի: Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ կնքագերծվում է փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, Քրիստոսի բնավորության կնքագերծումն է, ինչպես ներկայացված է Նրա բնավորության այն տարրով, որը ներկայացված է որպես Ալֆա և Օմեգա: Նաև պիտի հայտնվի, որ Նրա բնավորությունը «ճշմարտություն» է:

Մեկ այլ մանրամասն այն է, որ երբ ձայնը սկսում է աղաղակել, նա դեռ գտնվում է երեքուկես օրվա անապատում, որովհետև նա աղաղակում է անապատում:
Մարգարեական իմաստով, երբ նրա գործը սկսվում է, երկու վկաները դեռ մեռած են այն փողոցում, որ անցնում է Եզեկիելի հովտով: Մեկ այլ որոշակի փաստ այն է, որ երբ ձայնը սկսում է իր գործը, ամբողջ աշխարհը պիտի մուտք ունենա այդ պատգամին:
Մեկ այլ դիտարկում այն է, որ պատգամը տրվում է վերջին օրերի ժամանակահատվածում, երբ Քրիստոս ջնջում է հարյուր քառասունչորս հազարի մեղքերը, որովհետև նրանց անօրենությունը ներված է: Այն տխուր փաստը, որը նույնպես բացահայտվում է «տող առ տող», այն է, որ միայն նրանք, ովքեր համապատասխանում են ավետարանի պահանջներին, պիտի ստանան այն ներումը, որ իրականացվում է այդ պատմության ընթացքում:

Միայն նրանք, ովքեր արձագանքում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքի հետ կապված պահանջներին, պիտի ունենան իրենց մեղքերը և իրենց հայրերի մեղքերը ջնջված, որովհետև նրանք պիտի ստացած լինեն «կրկնակի՝ նրա բոլոր մեղքերի դիմաց»: Տիրոջ «ձեռքը», որ կապված է նրանց մեղքերի և նրանց հայրերի մեղքերի հետ, առաջին հիասթափության խորհրդանիշն է, երբ Տերն Իր ձեռքը պահեց մի սխալի վրա, որն առաջ բերեց առաջին հիասթափությունը: Միլլերի շարժման պատմության մեջ Նրա ձեռքը խոչընդոտեց, որ Աստծո ժողովուրդը տեսնի մի ծածկված ճշմարտություն: Այդ պատմության մեջ Նրա ձեռքը ներկայացնում էր Նրա աստվածային նախախնամությունը: Վերջին օրերում Նրա ձեռքը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի կողմից Աստծուց հայտնված ճշմարտության մերժումը, և ապա Նրա ձեռքը ներկայացնում է Նրա աստվածային դատաստանը:

Եզեկիելի առաջին մարգարեության ձայնով մեռյալները կազմավորվում են միասին, սակայն դեռևս կանգնած չեն որպես հզոր բանակ: Եզեկիելի երեսուկյոթերորդ գլխի երկրորդ մարգարեությունն է, որ դա իրականացնում է՝ բերելով այն շունչը, որ գալիս է չորս քամիներից:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարգարեացիի քամուն, մարգարեացիի, մարդո՛ւ որդի, և ասա՛ քամուն. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ե՛կ, ոգի՛, չորս քամիներից և փչի՛ր այս սպանվածների վրա, որպեսզի կենդանանան»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես նա պատվիրել էր ինձ, և ոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կենդանացան ու կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ չափազանց մեծ զորք: Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա նրանք ասում են. “Մեր ոսկորները չորացել են, և մեր հույսը կորել է. մենք կտրված ենք մեր մասերից”: Ուստի մարգարեացիի և ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, ո՛վ Իմ ժողովուրդ, ես պիտի բացեմ ձեր գերեզմանները և ձեզ դուրս պիտի բերեմ ձեր գերեզմաններից ու ձեզ պիտի տանեմ Իսրայելի երկիրը: Եվ դուք պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը, երբ բացեմ ձեր գերեզմանները, ո՛վ Իմ ժողովուրդ, և ձեզ դուրս բերեմ ձեր գերեզմաններից: Եվ Իմ Հոգին պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք, և ձեզ պիտի հաստատեմ ձեր երկրում. այն ժամանակ պիտի գիտենաք, որ Ես՝ Տերս, ասացի և կատարեցի»,— ասում է Տերը: Եզեկիել 37:9–14:

Եզեկիելի մարգարեության այն շունչը կնքման պատգամն է, որովհետև այն գալիս է չորս քամիներից:

Եվ դրանից հետո տեսա չորս հրեշտակներ, որոնք կանգնած էին երկրի չորս անկյունների վրա՝ պահելով երկրի չորս քամիները, որպեսզի քամին չփչի երկրի վրա, ոչ ծովի վրա, ոչ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ ելնում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծու կնիքը. և նա բարձր ձայնով աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասելու երկրին և ծովին, ասելով. «Մի՛ վնասեք երկրին, ո՛չ ծովին, ո՛չ էլ ծառերին, մինչև որ մեր Աստծու ծառաներին կնքենք նրանց ճակատների վրա»: Հայտնություն 7:1–3.

Չորս քամիները ծագում են արևելքից, և մարգարեական իմաստով իսլամը թե՛ «արևելյան քամին» է, թե՛ «արևելքի որդիները»: Եզեկիելի «շունչը», որը կազմավորված մարմինները վերափոխում է «մեծ և չափազանց մեծ բանակի», այն պատգամն է, որ կնքում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Հայտնության յոթերորդ գլխի կնքման պատգամը ծագում է արևելքից: Այդ պատգամը Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է, և Սոփոնիան այն բնորոշում է որպես փողի «տազնապ՝ ամրացված քաղաքների դեմ և բարձր աշտարակների դեմ»:

Աշտարակը եկեղեցու խորհրդանիշն է:

«Առաւելում տնատերը ներկայացնում էր Աստծուն, այգին՝ հրեական ազգը, իսկ ցանկապատը՝ աստվածային օրենքը, որը նրանց պաշտպանությունն էր: Աշտարակը տաճարի խորհրդանիշն էր»: The Desire of Ages, 597.

Քաղաքը Աստվածաշնչի մարգարեության մեջ թագավորություն է: Պապականությունը «Բաբելոնն» է, «այն մեծ քաղաքը»: Ֆրանսիան, իսկ ապա Միացյալ Նահանգները, «մեծ քաղաքն» են՝ «Սոդոմի և Եգիպտոսի»: Երուսաղեմն է «մեծ քաղաքը», որ իջնում է երկնքից: Սոփոնիայի պատգամը քաղաքի և աշտարակների դեմ է, այսինքն՝ եկեղեցու և պետության միավորման դեմ, որը ըստ սահմանման գազանի պատկերն է: Սա Դանիելի երկրորդ գլխի «գաղտնի» պատգամն է:

Կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրից անմիջապես առաջ, այսինքն՝ Դանիելի երրորդ գլխում ներկայացված Նաբուգոդոնոսորի ոսկե արձանի փորձությունից առաջ, մեռյալ մարմինները արթնանում են և փոխակերպվում մի հզոր բանակի՝ հռչակելու այն պատգամը, որը բացահայտում և հակադրվում է եկեղեցու և պետության միավորման կազմավորման գործընթացին, միաժամանակ նաև ցույց տալով, որ իսլամը այն նախախնամական գործիքն է, որ Աստված գործածում է՝ Իր դատաստանը գործադրելու նրանց վրա, ովքեր պարտադրում են կիրակնօրյա երկրպագությունը, ինչպես Նա արել է անցյալի պատմության ընթացքում: Պատգամը բացահայտում է, որ երբ պատկերը լիովին զարգացած լինի և պարտադրի գազանի նշանը, դատաստանը պիտի ի կատար ածվի:

Դանիելի գրքի երրորդ գլխում չկա ուղղակի հղում գազանի պատկերին, որը տանում է դեպի Կիրակնօրյա օրենքը և այնտեղ հասնում իր լիակատար հասունությանը, սակայն չի կարող լինել երրորդ լուր՝ առանց առաջինի և երկրորդի, որովհետև Դանիելի գրքի

երկրորդ գլուխը պետք է ներառվի Դանիելի գրքի երրորդ գլխում ներկայացված ճշմարտությունների հայտնության մեջ: Երկրորդ գլխի պատկերի երազի «գաղտնիքը» նույնացնում է Աստծու ժողովրդին՝ որպես նրանց, ովքեր գալիս են գիտակցելու Նաբուգոդոնոսորի գազանի պատկերի կյանքի և մահվան հետևանքները:

Սրբագործված տրամաբանությունը պահանջում է, որ երբ Նաբուգոդոնոսորը որոշեց իր ոսկե կուռքի համար նվիրագործության արարողություն կատարել, այդ կուռքը նախ պետք է կառուցված լիներ, և երաժիշտները պետք է վարժվեին այն երաժշտությանը, որ պիտի նվագեին արարողության ժամանակ: Անհրաժեշտ էր, որ նախօրոք, որոշ ժամանակի ընթացքում, ընթանալով շինարարական պատրաստություն՝ փորագրումով, հիմքի դրմամբ, փայտամածների կանգնեցմամբ և աշխատավորների գալուստով ու գնալով, և այդ պատրաստությունը Նաբուգոդոնոսորի երազի պատկերի կազմավորումն էր, սակայն Նաբուգոդոնոսորի հպարտությունը որոշեց կանգնեցնել միայն մեկ գազանի պատկեր, ոչ թե աստվածաշնչյան մարգարեության բոլոր թագավորությունները: Այդ պատկերի կառուցումը այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է հաղթահարի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը և նախքան կնքվելը, նախքան երաժշտության հնչելը:

Սրբագործված տրամաբանությունը նաև ցույց է տալիս, որ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը միակ եբրայեցի ստրուկները չէին, որոնք ականատես եղան ոսկե արձանի նվիրաբերման համար կատարվող նախապատրաստական ընթացքին: Նրանք պարզապես միակ եբրայեցիներն էին, որ ըմբռնեցին այդ նախապատրաստությունների նշանակությունը՝ որպես կյանքի և մահվան նախազգուշացում, և անձամբ կատարեցին իրենց իսկ պատրաստությունը գալիք ճգնաժամի համար:

Այս հոդվածի սկզբում մեջբերված Քույր Ուայթի հատվածում նա ոչ միայն Սոփոնիայի հրամանը համեմատության մեջ է դնում Նաբուգոդոնոսորի ոսկե արձանի և կիրակնօրյա օրենքի հետ, այլև նույնացնում է Եսայիայի անհրաժեշտ հրամանը:

Վա՛յ նրանց, որ անհրաժեշտ վճիռներ են արձակում և ծանր տառապանք են գրում, որ իրենք սահմանել են, որպեսզի ինդալթություն աղքատի դատաստանը և իմ ժողովրդի տնանկներից խլեն նրանց իրավունքը, որպեսզի այրիները լինեն իրենց ավարը, և նրանք կողոպտեն որբերին: Եվ ի՞նչ պիտի անեք այցելության օրը և այն ամսյացման ժամանակ, որ հեռվից պիտի գա. ո՞ւմ պիտի դիմեք օգնության համար, և ո՞ւր պիտի թողնեք ձեր փառքը: Եսայիա 10:1-3:

Եսայիայի «անհրաժեշտ հրամանը» Կիրակնօրյա օրենքն է, և Միացյալ Նահանգների համար այն «այցելության օրը» և «ավերածությունն» է, որովհետև «ազգային ուրացությանը» հետևում է «ազգային կործանումը»: Ըստ Եսայիայի՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը նաև Նաբուգոդոնոսորի ոսկե արձանն է, «ավերածությունը» «հեռվից պիտի գա»:

Հիշեցե՛ք սա և մարդի՛կ եղեք. վերստին մտաբերե՛ք այն, ո՛վ հանցավորներ: Հիշեցե՛ք հին ժամանակների նախկին բաները, որովհետև Ես եմ Աստված, և ուրիշը չկա. Ես եմ Աստված, և Ինձ նմանը չկա, որ սկզբից հայտնում եմ վախճանը, և վաղեմի

Ժամանակներից՝ այն, ինչ դեռ չի եղել, ասելով. «Իմ խորհուրդը պիտի հաստատ մնա, և Ես պիտի կատարեմ Իմ ամբողջ կամքը»: Արևելքից կանչում եմ գիշատիչ թռչունին, հեռավոր երկրից՝ այն մարդուն, որ կատարում է Իմ խորհուրդը. այո՛, Ես ասել եմ, և Ես էլ պիտի իրագործեմ այն. Ես մտադրել եմ, և Ես էլ պիտի անեմ այն: Լսեցե՛ք Ինձ, ո՛վ խստասիրտներ, որ հեռու եք արդարությունից: Ես մոտեցնում եմ Իմ արդարությունը. այն չի ուշանա, և Իմ փրկությունը չի տարհամրի. և Ես Միոնում պիտի դնեմ փրկություն Բսրայելի համար՝ Իմ փառքը: Եսայիա 46:8–13.

Եսայիան այս հատվածը տեղադրում է հապաղման ժամանակի ավարտին, որովհետև այն ժամանակ նրա «փրկությունը» այլևս չի «հապաղի»: Դա Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես օրերի ավարտին է: Հապաղման ժամանակի ավարտը նշանավորվում է Կեսգիշերյան աղաղակի լուրի գալուստով, երբ Եզեկիելի մեծ բանակը կանգնում է ոտքի: Երբ նրանք կանգնում են, նրանք բարձրացվում են որպես դրոշմակիր նշան Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում:

Եվ երեք ու կես օր հետո Աստուծոց եկող կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ սարսափ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը կործանվեց, և երկրաշարժի մեջ սպանվեց մարդկանցից յոթ հազար, իսկ մնացորդը սարսափահար եղավ և փառք տվեց երկնքի Աստծուն: Երկրորդ վայրը անցավ. և ահա երրորդ վայրը շուտով գալիս է: Հայտնություն 11:11–14.

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները, որպես դրոշ, երկինք են բարձրանում հենց նույն ժամին, ինչ երկրաշարժը, որը կիրակնօրյա օրենքն է: Այդ ժամանակ, կամ ինչպես Հովհաննեսն է ասում՝ «այն ժամին», ըստ Եսայի, քառասունվեցերորդ գլխի, Աստված կանչում է «այն մարդուն», որը կատարում է Իր խորհուրդը, և որը նաև «արևելքից եկող հափշտակիչ թռչուն» է: Այդ հափշտակիչ թռչունը, այսինքն՝ «այն մարդը», որին Աստված գործածում է Իր խորհուրդը կատարելու համար, գալիս է «հեռավոր երկրից»: Եսայու տասներորդ գլխում, «անիրավ հրամանի» ժամանակ, որը կիրակնօրյա օրենքն է, Միացյալ Նահանգների «ավերումը» գալիս է «հեռվից»: «Արևելքը» իսլամի խորհրդանիշն է, որովհետև մարգարեության մեջ նրանք երկուսն էլ «արևելքի որդիներ» են և «արևելյան հողմ»: «Թռչունը» մարգարեության մեջ կրոն է, ինչպես ներկայացված է նրանով, որ Բաբելոնը մի վանդակ է՝ լի առեղծված և անմաքուր թռչուններով: «Հափշտակիչ թռչունը», որ գալիս է արևելքի հեռավոր երկրից, իսլամի կրոնն է:

Եվ նա մեծապես աղաղակեց հզոր ձայնով՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ մեծն Բաբելոնը և դարձավ դների բնակարան, և ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու գարշելի թռչնի վանդակ»: Հայտնություն 18:2:

Ժամանակակից Բաբելոնի եռամիասնական միությունը ներկայացնում է կառավարման երեք ձև, և նաև՝ կրոնի երեք ձև: Միավորված ազգերի կազմակերպության կրոնը սպիրիտիզմն է, Միացյալ Նահանգների կրոնը՝ ուխտադրուժ

բողոքականությունը, իսկ պապի կրոնը՝ կաթոլիկությունը: Այդ բոլոր կրոնական համոզմունքները երբեմն խորհրդանշվում են որպես կանայք, բայց նաև՝ որպես թռչուններ: Հենց Միավորված ազգերի կազմակերպության կրոնական և քաղաքական ուժն է, որի գլխավոր թագավորը Միացյալ Նահանգներն է, որ պապականությունը դնում է երկրի գահի վրա: Զաքարիայի գրքում պապին հաստատում են երկու թռչուններ, իսկ Պողոս առաքյալը Երկրորդ Թեսաղոնիկեցիների մեջ նրան նույնացնում է որպես այդ «անօրենը»:

Ապա այն հրեշտակը, որ խոսում էր ինձ հետ, դուրս եկավ և ասաց ինձ. «Արդ, բարձրացրո՛ւ աչքերդ և տե՛ս, թե ինչ է սա, որ դուրս է գալիս»: Եվ ես ասացի. «Ի՞նչ է սա»: Եվ նա ասաց. «Սա դուրս եկող եղեփան է»: Եվ ասաց նա. «Սա է նրանց կերպարանքը ամբողջ երկրի վրա»: Եվ ահա մի կապարե կշիռ բարձրացվեց, և սա մի կին էր, որ նստած էր եղեփայի մեջտեղում: Եվ նա ասաց. «Սա ամբարշտությունն է»: Եվ նա գցեց այն եղեփայի մեջտեղը, և կապարի կշիռը գցեց նրա բերանի վրա: Այն ժամանակ ես բարձրացրի աչքերս և նայեցի, և ահա երկու կին դուրս եկան, և քամին նրանց թևերի մեջ էր, որովհետև նրանք ունեին արագիլի թևերի պես թևեր, և նրանք բարձրացրին եղեփան երկրի և երկնքի միջև: Այն ժամանակ ես ասացի այն հրեշտակին, որ խոսում էր ինձ հետ. «Ո՞ր են սրանք տանում եղեփան»: Եվ նա ասաց ինձ. «Որպեսզի նրա համար տուն շինեն Սենաարի երկրում, և այն պիտի հաստատվի ու այնտեղ դրվի իր սեփական հիմքի վրա»: Զաքարիա 5:5–11.

Եփան չափելու համար գործածվող զամբյուղ է: Այն երկու կանայք, որոնք տեղադրում են եփան, այսինքն՝ այն զամբյուղը, որի մեջտեղում նստած է պապականությունը, երկու եկեղեցիներ են: Երկու կրոններ կվերցնեն այն կրոնը, որը Աստվածաշնչում սահմանված է որպես «այն անօրենը», և նրա համար տուն կկառուցեն Սենաարի երկրում: Սենաարը Բաբելոնի մեկ այլ անունն է, իսկ վերջին օրերում Կաթոլիկ եկեղեցին մեծ Բաբելոնն է:

Այն երկու կանայք, որոնք «հաստատում» են անօրեն կնոջը Բաբելոնում, «քամի ունեն իրենց թևերում»: Այդ կանայք նաև թռչուններ են, որովհետև «թևեր» ունեն, և կնոջը տեղավորելու նրանց արդարացումը Իսլամի «քամին» է, որովհետև Իսլամը միավորում է ամեն մարդու ձեռքը: Այն կինը, որ վեր է բարձրացվում, 1798 թվականին իր մահացու վերքից ի վեր թակարդված է եղել եփայի մեջ, որովհետև այն եփայի բերանի վրա, որի մեջ նա գտնվում էր, կապարե ծանրաքար էր դրված: Բայց երբ Նաբուգոդոնոսորի երկրպագության արարողության երաժշտությունը սկսվում է, ուրացյալ բողոքականության և հոգևորապաշտության երկու կանայք հեռացնում են կապարե ծանրաքարը և վեր են բարձրացնում ութերորդ գլուխը, որ յոթից է:

«Երբ մենք մոտենում ենք վերջին ճգնաժամին, կենսական նշանակություն ունի, որ Տիրոջ գործիքների միջև տիրի համերաշխություն և միասնություն: Աշխարհը լեցուն է փոթորիկով, պատերազմով և երկպառակության: Սակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդը կմիավորվի՝ ընդդիմանալու Աստծուն՝ Նրա վկաների անձի մեջ: Այս միությունը սոսնձված է մեծ ուրացողի կողմից: Մինչ նա ձգտում է միավորել իր գործակալներին՝ ճշմարտության դեմ պատերազմելու համար, նա կաշխատի բաժանել և ցրել նրա պաշտպաններին: Խանդը, չար

կասկածամտությունը, չարախոսությունը ներշնչվում են նրա կողմից՝
անհամաձայնություն և պառակտում առաջացնելու համար»։ Վկայություններ, հ. 7,
էջ 182:

Եռակի միությունը բարձրացնում է պապականությունը որպես գլուխ, որովհետև
նրանք մտադիր են կործանել չցանկալի ազգը:

Ահա՛, Քո թշնամիները աղմուկ են բարձրացնում, և Քեզ ատողները գլուխ են
բարձրացրել: Նրանք խորամանկ խորհուրդ են բռնել Քո ժողովրդի դեմ և
խորհրդակցել են Քո ծածկյալների դեմ: Ասել են. «Եկե՛ք, և կտրենք նրանց՝ ազգ
լինելուց, որպեսզի Իսրայելի անունն այլևս հիշատակության մեջ չլինի»: Մաղմուս
83:2-4.

Թռչունը կրոն է, և «արևելքից եկող հափշտակիչ թռչունը», որին Աստված կանչում է
կիրակնօրյա օրենքի «Ժամին», երբ Հոգեհատուցի Աղաղակի պատգամը հռչակվում է,
իսլամն է: Ահա թե ինչու հենց այն ժամին, երբ հարություն առած մեռելները, որպես
դրոշ, երկինք են համբառնում, իսլամի «երրորդ վայրը» շուտով գալիս է: Ահա թե ինչու
Եսայիան տասներորդ գլխի առաջին համարում ասում է. «Վա յ» նրանց, որ անիրավ
հրամաններ են արձակում: Հայտնության «Վայերը» իսլամն են, և իսլամը
նախախնամական դատաստանն է, կամ գործիքը, կամ գավազանը (Եսայիա 10:5), որ
Աստված գործածում է Միացյալ Նահանգներին պատժելու համար՝ կիրակնօրյա
երկրպագությունը պարտադրելու պատճառով:

Եսայիայի քառասունվեցերորդ գլուխը «արևելքից եկող գիշատիչ թռչունին»
նույնացնում է որպես «իմ խորհուրդը կատարող մարդը»: Այդ «մարդը» իսլամն է, և նա
կոչվում է «հեռավոր երկրից», որովհետև Աստված «նախասահմանել» էր դատել
Միացյալ Նահանգներին, և ապա՝ աշխարհը, կիրակիի պարտադրանքի համար,
ինչպես Նա արել էր նախկին ժամանակներում հեթանոսական Հռոմի և առաջին չորս
փողերի միջոցով, ապա նաև պապական Հռոմի հետ՝ հինգերորդ և վեցերորդ «Վայ»
փողերի ժամանակ: Նրա նպատակը Եսայիայի քառասունվեցերորդ գլխում «արևելքից
եկող գիշատիչ թռչունին» կանչելն է, և Նա հայտնում է Իր ժողովրդին, որոնք
ցանկանում են հասկանալ Իր խորհուրդն ու նպատակը. «Հիշեցե՛ք վաղեմի նախկին
բաները, որովհետև ես Աստված եմ, և ուրիշը չկա. ես Աստված եմ, և ինձ նմանը չկա, որ
սկզբից հայտնում եմ վախճանը, և հնուց՝ այն բաները, որ դեռ կատարված չեն, ասելով.
Իմ խորհուրդը պիտի հաստատվի, և ես պիտի կատարեմ իմ ամբողջ կամքը»:

Եսայիա մարգարեի գրքի տասներորդ գլխի երրորդ խոսքում Եսային արձանագրում է
երեք կարևոր հարց:

Եվ ի՞նչ պիտի անեք այցելության օրը և այն ամայության ժամանակ, որ պիտի գա
հեռվից. ո՞ւմ պիտի դիմեք օգնության համար, և ո՞ւր պիտի թողնեք ձեր փառքը:
Եսայիա 10:3.

Վերջին հարցը ցույց է տալիս, որ փառահեղ երկիրը անիրավ հրամանագրի ժամանակ
կորցնում է իր փառքը: Միացյալ Նահանգների փառքը Սահմանադրությունն է, որը
կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ամբողջապես տապալվում է:

«Իսկ Սահմանադրությունը ժողովրդին երաշխավորում է ինքնակառավարման իրավունքը՝ սահմանելով, որ ժողովրդական քվեարկությամբ ընտրված ներկայացուցիչները պիտի ընդունեն և կիրառեն օրենքները: Կրոնական հավատի ազատությունն էլ շնորհիվ է, և ամեն մարդ իրավունք ստացավ Աստծուն երկրպագելու իր խղճի թելադրանքի համաձայն: Հանրապետականությունն ու բողոքականությունը դարձան ազգի հիմնարար սկզբունքները: Այս սկզբունքներն են նրա գործության և բարգավաճման գաղտնիքը»: Մեծ պայքարը, 441:

Դա Սահմանադրությունն է, որ բացահայտում է այն փառքը, որը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ մնում է փոշու մեջ:

«Երբ այն ազգը, որի համար Աստված գործել է այսքան հրաշալի կերպով, և որի վրա Նա տարածել է Ամենակարողության վահանը, թողնում է բողոքական սկզբունքները և իր օրենսդրության միջոցով հովանավորում ու աջակցում է հռոմեականությանը՝ սահմանափակելով կրոնական ազատությունը, այդ ժամանակ Աստված Իր իսկ գործությամբ պիտի գործի Իր ճշմարիտ ժողովրդի համար: Հռոմի բռնակալությունը պիտի գործադրվի, բայց Քրիստոսը մեր ապաստարանն է»: Testimonies to Ministers, 206.

Եսայիայի «անիրավ վճռի» ժամանակ, որը կիրակնօրյա օրենքն է, Միացյալ Նահանգների փառքը վերանում է, և այն անմիջապես, մարգարեաբար փախչելով օգնության համար դեպի Միավորված ազգերի կազմակերպություն՝ Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորների համադաշնությունը, որպեսզի դիմակայի երրորդ «Վա յ»-ի իսլամի հարձակմանը, պատասխանում է Եսայիայի երկրորդ հարցին: Երեք հարցերից առաջինը նույնացնում է այն իրադրությունը, որում կիրակնօրյա օրենքի ամայացումը պատճառ է դառնում, որ Միացյալ Նահանգները սկսի իր հաջորդ գործը՝ ամբողջ աշխարհին հարկադրելու ընդունել եկեղեցու և պետության միավորումը, ինչպես ներկայացված է Միավորված ազգերի կազմակերպության և Կաթոլիկ եկեղեցու միավորմամբ, ուր պապը վերահսկում է այդ անսուրբ հարաբերությունը: Այդ ամայացումը այն կոչում է «այցելության օրը»: Այս բոլոր մարգարեական իրողությունները համընկնում են Նաբուգոդոնոսորի՝ ոսկե արձանի նվիրման արարողության հետ:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Դանիելի երրորդ գլուխը:

«Նաբուգոդոնոսորի և Բաղթասարի պատմության մեջ Աստված խոսում է այսօրվա մարդկանց հետ: Դատապարտությունը, որ այս օրերում պիտի գա երկրի բնակիչների վրա, կլինի լույսը մերժելու պատճառով: Մեր դատապարտությունը դատաստանի ժամանակ չի բխի այն փաստից, որ մենք ապրել ենք մոլորության մեջ, այլ այն փաստից, որ անտեսել ենք Երկնքից ուղարկված հնարավորությունները՝ ճշմարտությունը ճանաչելու համար: Ճշմարտությանը քաջաձանոթ դառնալու միջոցները հասանելի են բոլորին. սակայն, ինչպես այն հաճույքասեր, եսասեր թագավորը, մենք ավելի շատ ուշադրություն ենք դարձնում այն բաներին, որոնք հմայում են ականջը, հաճելի են աչքին և բավարարում են քիմքը, քան այն բաներին, որոնք հարստացնում են միտքը՝ ճշմարտության աստվածային զանձերով:

Ճշմարտության միջոցով է, որ մենք կարող ենք պատասխանել այս մեծ հարցին.
«Ի՞նչ պետք է անեն՝ փրկվելու համար»:» Bible Echo, September 17, 1894.